

PROP DE VOSALTRES

Sant Josep i el Dia del Seminari

Benvolguts diocesans:

Tots coneixeu la meva preocupació per les vocacions i pel Seminari. M'hi he referit en múltiples ocasions i espero no cansar-vos si ho repeteixo una vegada més demanant als cristians oracions i suport per aquesta institució formativa, que és una part fonamental de qualsevol diòcesi. La seva tasca ens compromet a tots i tota la comunitat en surt beneficiada.

Vull recordar alguns aspectes de la Jornada del Seminari d'aquest any, que tradicionalment està vinculada a la festa i a la figura de Sant Josep, el 19 de març. En els llocs en què és dia laborable, com és en el nostre cas, es trasllada al diumenge més proper. Però enguany hi concorre una circumstància especial: el papa Francesc ha declarat el 2021 «Any de Sant Josep» i ha volgut fer valdre la seva figura en el 150è aniversari de ser declarat patró de l'Església Universal.

La celebració d'aquest aniversari és el punt de partida de la carta apostòlica *Amb cor de Pare*, publicada el mes de desembre passat, en la qual el Papa anunciava als cristians aquest significatiu esdeveniment, i on descriu sant Josep com «l'home de la presència diària, discreta i oculta». Precisament, la seva actitud de viure *en segona línia* és el que li concedeix «un protagonisme únic en la història de la salvació»; a més, en la seva figura troba un reflex de tantes persones anònimes que estan tenint un paper fonamental per fer front a la pandèmia del coronavirus.

En aquesta mateixa direcció se situa el lema del Dia del Seminari, «Pare i germà, com sant Josep»,

amb una clara referència a tots els que es preparen actualment pel sacerdoci ministerial. Per descomptat, és una al·lusió que s'estén al ser i al fer de tots els nostres sacerdots, als qui anomenem indistintament pare o considerem germà en tots els ordres de la vida. Per tot sacerdot és impressionant ser tractat d'aquesta manera i l'omple de plenitud i agraïment. Ben segur que compensa tots els neguits de la feina pastoral. Són dues pa-

raules —pare, germà— que engloben els aspectes més positius de les relacions humanes i aprofundeixen en l'afecte, el respecte, l'educació i la grauitat de la família.

El nostre gran desig és que els actuals seminaristes es formin al Seminari, que és un lloc i un temps privilegiat perquè cadascú trobi com Déu el fa créixer en la paternitat i en la fraternitat a través de l'Església i de la seva mà provident. Volem que descobreixin que en el seu servei futur continuaran la missió encomanada a Jesús. Ell els ha cridat, els acompanya, els cuida i els ofereix el seu propi cuidador a la terra, sant Josep, perquè aprenguin a imitar-lo en la seva dedicació al Poble de Déu. Desitgem que completin una formació integral amb les aptituds de saber escoltar i orientar els seus germans, a l'estil del Bon Pastor. Que el seu estudi els proporcionï els elements bàsics per sortir a la trobada dels homes del seu temps amb un coneixement clar dels seus valors i de les seves limitacions. Que sàpiguen oferir amb claredat el missatge de Jesús i que no caiguin mai en la temptació de desentendre's dels seus germans. Que acullin tothom, sense exclusions ni condicions prèvies, tal com són, per descobrir-los l'amor de Déu i la fraternitat predicada i viscuda per Jesús.

Sabeu que el nostre Seminari està situat a Barcelona i forma part, amb altres sis diòcesis, del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya. Us demano les vostres oracions i suport als formadors i als seminaristes que hi conviuen.

Amb la meva benedició i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Setena edició del curs de costura de la Fundació Jaume Rubió i Rubió

El passat 1 de febrer es va posar en marxa un nou curs de costura i atenció al client. Es tracta d'una formació de 320 hores, que s'allargarà fins al 18 de juny, organitzada per la Fundació Jaume Rubió i Rubió amb el suport del finançament aportat pel Fons Social Europeu.

Aquesta serà la 7a edició d'un curs que té l'objectiu d'augmentar competències laborals de les persones participants per entrar al mercat laboral i s'iniciarà de manera presencial, seguint totes les normes de seguretat establertes. Una part del curs

que es durà a terme de manera no presencial, a través de classes en línia. Aquesta nova metodologia permetrà seguir el curs sense entrebancs i poder fer front a possibles nous confinaments i servirà també per practicar i millorar l'ús de les noves tecnologies. S'afegeix una part d'atenció al client en la seva programació, que oferirà més oportunitats laborals a les persones participants del curs.

El dia 25 de gener es va realitzar la sessió informativa del curs que tindrà un màxim de 10 alumnes.

COSTURA, CONFECCIÓN Y ATENCIÓN AL CLIENT
Del 01-02-2021 al 18-06-2021 || Lunes a viernes, de 9:30h a 13h

10H DE MÓDULOS TRANSVERSALES
Igualdad de género || Sostenibilidad medioambiental || Seguridad Laboral || Alfabetización digital || Mercado Laboral

290H DE FORMACIÓN TEÓRICO-PRÁCTICA
Módulo I: Introducción al mundo de la confección (70h)
Módulo II: Técnicas y procesos de confección (180h)
Módulo III: Atención al cliente (20h)
Módulo IV: Competencias transversales (20h)

20H DE PRÁCTICAS EN EMPRESA

FECHA LÍMITE INSCRIPCIONES
22-01-2021

Fundació Jaume Rubió i Rubió
Càritas Diocesana de Lleida
Plaça Sant Josep 2, Lleida
913 28 30 41
carne@fundaciojaumerubioirubio.cat
siera@fundaciojaumerubioirubio.cat

CERCA DE VOSOTROS

San José
y el Seminario

Queridos diocesanos:

Todos conocéis mi preocupación por el Seminario y por las vocaciones. Me he referido a ello en múltiples ocasiones. Y creo no cansaros si os lo repito una vez más solicitando de todos los cristianos oraciones y apoyo para esta institución formativa, parte fundamental en cualquier diócesis. Nos atañe a todos y de ella salimos todos beneficiados.

Hago memoria de algunos aspectos para la jornada de este año que tradicionalmente está vinculada a la fiesta y a la figura de san José, el 19 de marzo. En los lugares en los que ese día es laborable, como es nuestro caso, se traslada al domingo más cercano. Pero se da una circunstancia especial para este año: el papa Francisco ha declarado el 2021 el «Año de San José»; ha querido poner en valor su figura en el 150 aniversario de ser declarado patrono de la Iglesia Universal.

La celebración de ese aniversario es el punto de partida de la carta apostólica *Con corazón de Padre*, publicada el pasado mes de diciembre, en la que anunciaba el Papa a todos los cristianos este significativo acontecimiento y describe a san José como el «hombre de la presencia diaria, discreta y oculta». Precisamente su actitud de vivir en segundo plano es el que le concede «un protagonismo sin igual en la historia de la salvación»; además encuentra en su figura un reflejo de tantas personas anónimas que están teniendo un papel fundamental para hacer frente a la pandemia del coronavirus.

En esta línea se sitúa el lema del Día del Seminario, «Padre y hermano, como san José», con una clara referencia a todos aquellos que se preparan actualmente para el sacerdocio ministerial. Por supuesto es una alusión que se prolonga al ser y al hacer de todos nuestros sacerdotes, a quienes llamamos indistintamente padre o consideramos hermano en todos los órdenes de la vida. Para todo sacerdote es impresionante y llena de plenitud y gratitud ser así tratado. Compensa con seguridad todos los desvelos de la tarea pastoral. Son dos palabras que encierran los aspectos más positivos de las relaciones humanas profundizando en el cariño, el respeto, la educación y la gratitud de la familia.

Nuestro mayor deseo es que los actuales seminaristas se formen en el Seminario, que es un lugar y un tiempo privilegiado para que cada uno de ellos descubra cómo Dios lo hace crecer en la paternidad y en la fraternidad a través de la Iglesia y de su mano providente. Queremos que descubran que en su servicio futuro continuará la misión encomendada a Jesús. Él les ha llamado, los acompaña, les cuida y ofrece a su propio cuidador en la tierra, a san José, para que aprendan a hacer lo propio en su dedicación al Pueblo de Dios. Deseamos que completen una formación integral con las características de saber escuchar y orientar a sus hermanos al estilo del Buen Pastor. Que su estudio les proporcione los elementos básicos para salir al encuentro de los hombres de su tiempo con un conocimiento claro de sus valores y de sus limitaciones. Que sepan ofrecer con claridad el mensaje de Jesús y que no caigan nunca en la tentación de desentenderse de sus hermanos. Que acojan a todos, sin exclusiones ni condiciones previas, tal como son, para descubrirles el amor de Dios y la fraternidad predicada y vivida por Jesús.

Sabéis que nuestro Seminario está situado en Barcelona. Forma parte, con otras seis diócesis, del Seminario Mayor Interdiocesano. Os pido vuestras oraciones y apoyos para los formadores y para los seminaristas que allí conviven.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Recés per a sacerdots de reflexió
sobre la Quaresma

L'Acadèmia Mariana-Casa de l'Església va acollir, el passat 15 de febrer, el recés de sacerdots del Bisbat a càrrec del pare carmelita Eduardo Sanz de Miguel. En aquesta ocasió, a causa de la pandèmia, la ponència també es va poder seguir a través de la plataforma Zoom per als preveres de la Casa Sacerdotal i per a alguns pares que no es van desplaçar a Lleida.

«Els sants pares ens insisteixen que tots els cristians tendim a ser contemplatius», va afirmar. El pare Eduardo va definir contemplatiu com «el que mira amb els ulls de Déu». «És a dir, el que no es queda amb les aparences, el que és capaç de mirar més enllà del que està en la superfície per descobrir el que està en la profunditat». «Estem cridats a descobrir

la presència de Déu en els esdeveniments de cada dia.»

«Aquest és el gran repte del cristià del segle XXI en temps de pandèmia, descobrir la presència amorosa de Déu». I per fer-ho ens ajuda la història, va dir. El pare Eduardo va destacar que «l'origen dels Evangelis és la Pasqua». «Durant els 300 primers anys del cristianisme no hi havia festes determinades, només el Diumenge. Però molt aviat es va començar a celebrar un Diumenge d'una forma diferent», va dir. «Per a preparar-se van sorgir uns dies de dejú. Els dejunis es van anar institucionalitzant a tots els divendres i tots els dimecres», va explicar.

El pare Eduardo va recordar que «els dejunis es van anar complicant i diversos autors allarguen els dejunis perquè anessin quaranta dies, el temps que Jesús va passar en el desert, i en occident es va generalitzar començar-la el Dimecres de Cendra». Va destacar la importància del catecumenat en l'edat antiga i la seva relació amb la Quaresma. També va destacar que els antics van donar molta importància al simbolisme dels números. «El convenciment que Déu ho ha creat tot amb harmonia i que l'univers canta la glòria de Déu si sabem descobrir aquesta harmonia».

Cartell conjunt de la Setmana
Santa de Catalunya

Des de les diferents agrupacions de confraries, germandats i congregacions de Catalunya han presentat un cartell conjunt de la Setmana Santa 2021 dissenyat per la il·lustradora Mònica Torralba, en el qual s'hi pot llegir «fe, cultura i tradició». Arran de la pandèmia el cartell mostra dues persones amb mascareta i distància. Les processons i viacrucis han quedat suspesos però es faran actes alternatius i diferents. La Coordinadora Catalana de Confraries i Germandats de Setmana Santa de Catalunya ha emès un comunicat en el qual expliquen que «no hi

haurà les grans processons ni els actes d'expressió pública de fe que omplien els carrers durant els dies sants, però animem als confreres i confreres a preparar-se i viure-la amb la mateixa intensitat de cada any i a mantenir vives les activitats i les iniciatives solidàries i de suport que s'han posat en marxa durant aquesta pandèmia». La Coordinadora anima a continuar promovent el centre de l'any litúrgic que és la Setmana Santa a través de les xarxes. Des del Bisbat també es fa una crida a la participació en els actes organitzats per les parròquies.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La inclusió hauria de ser la "roca" sobre la qual les institucions civils construeixen programes i iniciatives, perquè ningú quedi exclòs, especialment els qui es troben en major dificultat» (3 de desembre).

@Pontifex: «Veniu, Senyor Jesús, fes que els nostres cors que ara estan distrets estiguin vigilants: fes-nos sentir el desig de resar i la necessitat d'estimar» (4 de desembre).

@Pontifex: «La conversió és una gràcia que cal demanar amb força a Déu. Ens

convertim veritablement en la mesura en què ens obrim a la bellesa, a la bondat i a la tendresa de Déu. Llavors deixem el que és fals i efímer per allò que és veritable, bell i dura per sempre» (6 de desembre).

@Pontifex: «Vull ser pròxim a tots els metges, infermers i infermeres en aquest moment en què la pandèmia ens crida a estar prop d'homes i dones que sofreixen. Gràcies per la proximitat, gràcies per la tendresa, gràcies per la professionalitat amb què atenen els malalts» (7 de desembre).

Immatriculacions de l'Església, un privilegi?

Recentment s'ha posat en dubte la capacitat de l'Església per a posseir béns materials i per a inscriure'ls en el Registre de la Propietat. S'ha dit que l'Església no hauria de tenir tants béns i que, a més, la seva inclusió en el Registre de la Propietat s'ha realitzat de manera fraudulenta.

L'Església, el Poble de Déu, està formada a Espanya per més de 40.000 institucions, registrades legalment, i amb capacitat de posseir béns. Cadascuna d'aquestes institucions: diòcesis, parròquies, comunitats religioses actives o contemplatives, instituts seculars, societats de vida apostòlica, etc. poden tenir els seus béns per a realitzar la missió que se'ls ha confiat. Ho poden fer com qualsevol altra institució civil, social, esportiva, científica, acadèmica que concorren en l'espai públic i treballen en el teixit de la societat. Conèixer la història resulta imprescindible.

L'Església va arribar a la Península Ibèrica en el segle I. Durant segles, el Poble de Déu va anar construint llocs de culte, temples, parròquies o basíliques. Amb l'organització en diòcesi es van anar construint les cate-

drals, i amb l'aparició dels ordes religiosos van començar els monestirs, abadies i cenobis. Segons creixia la seva presència van sorgir rectories i seminaris, i l'Església rebia donacions de terres, finques, etc., per al manteniment dels sacerdots i l'ajuda als necessitats. Llavors no es qüestionava la propietat dels temples, els edificis i les terres.

El Registre de la Propietat

L'any 1863 es crea a Espanya el Registre de la Propietat, a partir de la llei hipotecària de 1861. Es pretenia aconseguir tres objectius: donar certitud al domini als altres drets reals sobre la cosa; possibilitar la lliure circulació de la propietat immobiliària; i assentar sobre sòlides bases al crèdit territorial.

Des d'aquest moment, les institucions públiques i l'Església tenen la capacitat d'immatricular per certificació, un sistema especial per a inscriure aquells béns dels quals no és possible mostrar un títol de propietat per raons històriques, etc. El decret impedia a l'Església ja llavors (i així va ser fins a 1998) immatricular els temples (esglésies i ermites) perquè la propietat era evident i aquests temples no podien ser objecte de comerç.

És a partir d'aquest moment quan comença a inscriure els seus béns per a garantir la identitat, finalitat i ús d'aquests immobles. L'Església exerceix el dret a immatricular els seus béns perquè té l'obligació de custodiar i mantenir el que li han estat confiat.

Més informació a la web del Bisbat de Lleida: www.bisbatlleida.org

Algunes consideracions sobre les immatriculacions

- Immatricular és inscriure per primera vegada un bé en el Registre de la Propietat.
- Això implica que no ha estat mai ni en tot ni en part inscrita, perquè en cas contrari estaríem davant el fenomen de la doble immatriculació.
- Per a immatricular un bé en el Registre de la Propietat és necessari acreditar el títol de propietat, o bé realitzar un expedient de domini, o bé mitjançant certificació.

- La immatriculació dels béns no atorga la propietat. El registre, i per tant la immatriculació, té simplement una funció provativa o certificativa, la qual cosa atorga seguretat jurídica, però no té funció constitutiva de la propietat.
- Per aquesta raó, el sistema d'immatriculació preveu un període de 2 anys de provisionalitat per a corregir errors i presentar al·legacions. En tot cas, i d'haver-se produït, sempre podran corregir-se errors en el procés.
- El sistema d'immatriculació per certificació cerca donar resposta a la legislació desamortitzadora del segle XIX (Mendizábal i Madoz), que havia deixat a l'Església sense títol de propietat de molts dels seus béns.
- Com a més, des del començament del Registre de la Propietat en 1863 fins a 1998 l'Església no va poder registrar els llocs de culte. A partir d'aquest any es va començar la immatriculació, fins a 2015 també per certificació.

REFLEXIONS

EL MANIFEST POSTHUMANISTA (I)

Discerniment ètic

La creença que l'ésser humà és el més valuós i digne de l'univers, la criatura més perfecta de totes les que componen el cosmos, és profundament qüestionada, però no solament pel transhumanisme, sinó, també, per l'animalisme. Segons ambdós corrents de pensament, la distinció entre ésser humà i animal és, tan sols, una diferència de grau, però no d'essència, de tal manera que la jerarquització humanista no té, segons aquests corrents, cap fonament biològic.

Tant els animalistes com els transhumanistes critiquen, també, l'ús que es fa de l'expressió ordre natural en el pensament occidental tradicional, perquè hi veuen una manera de justificar la dominació de l'ésser humà sobre l'animal i sobre la màquina.

Segons els transhumanistes i els animalistes, l'argument de l'ordre natural és inconsistent, perquè sostenen que no hi ha una naturalesa humana definida ni universalment acceptada, que no hi ha una essència pura de la condició humana. En aquest ús hi veuen solament la projecció de prejudicis, de tòpics i d'estereotips que tenen com a finalitat mantenir les relacions tradicionals de poder.

En aquest punt s'entrevéu, de nou, la complicitat entre l'animalisme i el transhumanisme. La superioritat ontològica, ètica i jurídica de l'ésser humà és posada entre parèntesi. Els animalistes defensen una distinció de grau entre els mamífers superiors i l'ésser humà i els transhumanistes defensen una diferència accidental entre l'ésser humà i la màquina. Com a conseqüència d'això, l'anomenada sublim dignitat de la persona humana, base essencial de l'ordre jurídic vigent, és sotmesa a una profunda discussió.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-53]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr., de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i com-

panys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. *Tortosa*: sant Salvador d'Horta, religiós franciscà, de Santa Coloma de

Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Divendres [2S 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, Espòs de la Benaurada Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i màrtir a Flandes.

20. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Ambrós de Siena, rel.

dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jo 12,20-33]. Es poden llegir les lectures del cicle A: Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jo 11,1-45 (o bé, més breu: 11,3-7.17-20.33b-45)]. Sant Filèmon o Filemó, màrtir (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

Diumenge IV de Quaresma (B)

COMENTARI

«Déu estima tant el món que li ha donat el seu Fill únic»

Escoltem en l'Evangeli d'aquest diumenge unes paraules meravelloses: *Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.* Això contradiu obertament la sensació o l'afirmació d'un Déu llunyà, d'un Déu despreocupat pel bé dels homes, d'un Déu que viu en el seu món. Ara bé, la salvació de Déu només es farà realitat si nosaltres volem. Cert que el Senyor ens la regala, però cal acceptar-la: *Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu.* I la raó és perquè no han volgut acceptar aquest do de Déu: *Déu ens ha condemnat perquè quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum.* Per tant, la condemna no és mai obra de Déu, sinó conseqüència de la nostra conducta. Déu vol la salvació, ens estima i no pot voler mai el mal i la condemna dels homes. Però ens ha fet lliures; ens ha donat la possibilitat (terrible) de rebutjar Déu, de rebutjar la llum, la salvació. En aquest cas, Déu només fa que respectar la nostra llibertat.

La primera lectura ens parla precisament del pecat dels homes. *Els es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deien i escarnien el seus profetes.* Conseqüència: *Els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus... el rei dels caldeus deportà els qui s'havien escapat de morir per l'espasa.*

Pau insisteix en l'amor de Déu: *Déu que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes.* I tot és do de Déu: *A vosaltres que heu cregut, us han salvat per gràcia, no ve de vosaltres, és un do de Déu. No és fruit d'unes obres perquè ningú no pugui gloriar-se'n.* Hi ha alguna cosa més consoladora i gratificant?: Déu ens estima infinitament i de forma totalment gratuïta perquè no hi té cap obligació! Tot és do.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien continuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys. Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgés, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugí.»

▶ Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres, que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia. No ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n; som obra seva: ell ens ha creat en Jesucrist per dedicar-nos a unes bones obres que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat sí que busquen la plena llum i que tothom vegí què fan, ja que ho fan segons Déu.»

▶ Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Crón 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes, los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, imitando las aberraciones de los pueblos y profanando el templo del Señor, que él había consagrado en Jerusalén.

El Señor, Dios de sus padres, les enviaba mensajeros a diario porque sentía lástima de su pueblo y de su morada; pero ellos escarnecían a los mensajeros de Dios, se reían de sus palabras y se burlaban de sus profetas, hasta que la ira del Señor se encendió irremediabilmente contra su pueblo. Incendiaron el templo de Dios, derribaron la muralla de Jerusalén, incendiaron todos sus palacios y destruyeron todos los objetos valiosos. Deportó a Babilonia a todos los que habían escapado de la espada. Fueron esclavos suyos y de sus hijos hasta el advenimiento del reino persa.

Así se cumplió lo que había dicho Dios por medio de Jeremías: «Hasta que la tierra pague los sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta cumplirse setenta años».

En el año primero de Ciro, rey de Persia, para cumplir lo que había dicho Dios por medio de Jeremías, el Señor movió a Ciro, rey de Persia, a promulgar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así dice Ciro, rey de Persia: El Señor, Dios del cielo, me ha entregado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado construirle un templo en Jerusalén de Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a ese pueblo, puede volver. ¡Que el Señor, su Dios, esté con él!».

▶ Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos:

Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho revivir con Cristo —estáis salvados por pura gracia—; nos ha resucitado con Cristo Jesús, nos ha sentado en el cielo con él, para revelar en los tiempos venideros la inmensa riqueza de su gracia, mediante su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. En efecto, por gracia estáis salvados, mediante la fe. Y esto no viene de vosotros: es don de Dios. Tampoco viene de las obras, para que nadie pueda presumir. Somos, pues, obra suya. Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que de antemano dispuso él que practicásemos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Porque tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios. Este es el juicio: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra el mal detesta la luz, y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que obra la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»